igra4kite.com

МОЯТА ПРИКАЗКА

ЧАСТ ВТОРА

prikazkite.org

АВТОР: МЕЛИСА МЕХМЕД

Един ден в един малък град, в едно затънтено местенце, в едно кашонче се родиха три котенца. Майката беше млада, но ги обичаше, грижеше се за тях и се опитваше да ги опази от всички опасности, които ги заплашват, а те не бяха малко. Мъничетата се чувстваха спокойни и защитени.

Минаха едва няколко седмици от появата им на бял свят, когато котенцата разбраха, че светът около тях е опасен и враждебен. Една вечер дълго чакаха майчицата си да се върне, но тя така и не дойде. Гладни, треперещи от студ, страх и тревога, те се сгушиха и зачакаха отново. Но времето минаваше, а те бяха сами.

След още няколко седмици остана живо само едно от тях – беличко, с черни петънца, сини очички, слабичко телце и разбито от мъка сърце. Веднъж то мяукаше жално, свито в един ъгъл, когато го чу едно момиченце, което се връщаше от училище. То се казваше Надежда, беше много добро и състрадателно дете, което не можеше да подмине безразлично страдащото бездомниче. Надежда тръгна към котето, но то веднага се скри в храстите наблизо. Беше толкова наплашено – гонено от кучета, подритвано от лоши хора, тормозено от безсърдечни деца – че не можеше да се довери толкова лесно. Но момиченцето не се отказа. Извади от чантата си храна и я остави до храстите. Това започна да се повтаря всеки ден. Котето вече не се боеше от Надежда, а я чакаше на едно и също място, за да получи храната си и да ѝ се отблагодари с любов.

Няколко дни обаче горкото мъниче напразно стоеше и чакаше своята Надежда. Чувстваше се така самотно, както когато бе останало без родната си майчица. То не знаеше, че момиченцето се беше разболяло и не ходеше на училище. Но дори на легло и с висока температура, Надежда не преставаше да мисли за своето приятелче. Когато оздравя, веднага отиде да го види, но не го намери. Търси го навсякъде, обиколи квартала с приятелите си, дори родителите ѝ се включиха, но без успех.

Надежда не спираше да плаче за котенцето и да съжалява, че не го е прибрала. Родителите ѝ не можеха да я гледат така дълго. Решиха, че трябва да направят нещо за бездомните животни, които всеки ден водят борба за оцеляване. Организираха и останалите родители на децата от класа, а също свои близки и приятели, и започнаха да събират средства, за да построят къщички за животните, да им купуват храна и да лекуват болните. Децата разбраха за инициативата и също поискаха да помогнат. Престанаха да тормозят уличните котета и кучета, все по-често започнаха да ги забелязват, носеха им храна и почти всяко дете си имаше животинка, за която се грижи.

Един ден, когато приятелките на Надежда се разхождаха, забелязаха котето ѝ в двора на една къща. Хукнаха да ѝ кажат. Като разбра новината, сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от радост. Веднага тръгна с майка си натам. От къщата излезе една възрастна жена и им разказа, че го е прибрала, за да се грижи за него. Но срещата на Надежда с котенцето беше толкова трогателна, че тя се съгласи да ѝ го даде.

Така Надежда се сдоби с истински приятел, а котето с дом и човек, който да го обича. Те станаха неразделни, а тяхната история успя да обедини усилията на много хора, за да имат по-добър живот бездомните животни. Сега по улиците на този град има много къщички за тях, които вече са пълни с щастливи и редовно обгрижвани любимци. Надежда стана надежда за всички!

АВТОР: ТРАЯНА КАЛОЯНОВА

Имало едно време едно далечно кралство, където добрият крал Дил живял в чуден замък със своята кралица Ренила. Имали две деца, разкошната принцеса Сиела и храбрият принц Дерон. Историята не познавала по-добри владетели от столетия. Кралството им процъфтявало, хората им били щастливи, а земята давала три пъти повече плод от обикновено. Стотици крале, принцове и лордове идвали за да се съветват с краля и да се дивят на чудната красота на принцесата, понякога и за да поискат ръката ѝ. Хиляди девици пък се събирали, за да се наслаждават на храбростта и бойните умения на принца и да се поучат от добротата на кралицата.

Всички ги обичали... освен кралския магьосник. Той ни най-малко не им мислил доброто.

Звучи ви познато, нали?! Типичната приказка за невероятното кралство, мъдрия крал, добрата кралица, храбрия принц, нежната принцеса и злия магьосник.

Ако не ви звучи много съжаля...

Ей , няма да ви се извинявам! Ако не ви харесва, просто не ме слушайте! Не съм длъжен да угаждам на всички! Докъде бях стигнал? А да, типичната приказка, нали? В моя случай обаче, точно обратното.

Не ме разбирайте погрешно, не е като да сме бедни, ние сме просто едно средностатистическо кралство. Но иначе почти всичко е противоположно на по-горното описание.

Кралят е толкова стар, че дори някога да е бил мъдър, тези които го помнят такъв, едва ли са сред живите. Кралицата пък е олицетворение на самата злоба. Принцесата всъщност никак не е лоша, но никой не може да я нарече нежна, тя е войн не по-малко от всеки мъж в кралството. Принцът още няма шест, не е достатъчно голям, за да не се страхува от тъмното, камо ли за да прави подвизи. Кралският магьосник, майстор Хадрин, го мързи да ме научи на едно заклинание с ръце, така че едва ли прави кроежи.

Кой съм аз ли?

Аз съм на Рейвън, в случай че това име не ви звучи познато (крайно вероятно за съжаление) аз съм чиракът на гореспоменатия кралски магьосник.

Единственото което знам за живота си преди да стана негов чирак е, че когато майсторът ме е взел се е връщал от сбирка на световната комисия на магьосниците.

Той вървял десетки километри докато не видял една малка гостилница. След като се стоплил и изсушил, седнал да яде и се заговорил собствениците, мъж и жена - бедни хора с малко пари и много гърла за хранене. Едно от тези гърла съм бил аз.

Още щом ме видял, учителят разбрал, че съм роден за магия. Започнал да разпитва за мен, мъжа, който ми се води баща. На шега му казал, че след като толкова ме харесва, щял да съм негов за двайсет жълтици. Майсторът, неразбирайки шегата, наистина извадил парите.Родителите ми на драго сърце ме дали, имали много деца и не били виждали такова състояние никога.

Учителят ми трудно се оправял с бебета, затова като малък единственото, което можело да ме успокои бил неговият проскубан гарван.

Майстор Хадрин е най-близкото до родител, което съм имал и съм безкрайно благодарен, че ме е купил в онзи дъждовен ден. Все пак, ако не го беше направил, нямаше да мога сега да ви разказвам това, да не говорим за историята по-нататък.

АВТОР: АНДРЕА-ЛОРА ДЕНЕВА

Задуха силен вятър. Вълните започнаха да стават все по-големи и по-големи. Корабът „Якимо-16“ се мяташе във всички посоки и се пълнеше с вода. Той караше ценен товар – сандъци с книги за една библиотека. Капитанът се опита да задържи курса, но бурята раздра платната и скърши мачтата. Екипажът се качи в единствената лодка и се отправи към брега да търси помощ. Изоставен, корабът се удари в една скала и се разцепи на две.

– Ариел, бързо! – извика Флаундър.

Малката русалка плесна с опашка и заплува към мястото, откъдето се чу гласът. Пред очите ѝ се откри невероятна гледка – във водата плаваха хиляди книги с истории за героични битки, за принцове и принцеси, за съкровища и страшни чудовища. Хрумна ѝ блестяща идея. Само хората ли ще имат библиотека? Тя отдавна искаше да направи такава и за жителите на подводния свят, но цар Тритон не даваше и дума да се издума за човешки неща.

Ариел извика малките рибки и те грижливо прибраха всяка книга в мидена черупка. После понесоха разноцветните томчета към кораловия риф.
Тук кипеше бурен живот. Рибки балони показваха новите си одежди. Златоперки отмятаха своите воали и мигаха с дълги мигли, а хелерите припадаха от любов по тях. Рибите клоуни правеха фокуси и разсмиваха мидите-бебета. Старите акули непрекъснато мърмореха и наказваха жестоко невнимателните. Това място беше най-подходящо за библиотека!

Ариел даде заповед за разтоварване. Книгите бяха подредени върху разклоненията на коралите. Някои не можеха да четат, други само разглеждаха картинки, но имаше много желаещи да получат читателска карта. Себастиян, като разбиращ от изкуство, стана библиотекар. Той беше много строг с читателите. Проверяваше дали са им чисти перките, преди да вземат книжка. Много се сърдеше, когато някой я връщаше измачкана.

Малката русалка стоеше отстрани и искрено се забавляваше. Чудесна работа свърши. Беше горда със себе си. Как ще се оправдава пред онзи с тризъбеца, не искаше и да мисли сега. Трябваше ѝ добра стратегия. Ще го погледне с нежен поглед, ще се гушне в него и той ще ѝ прости. Досега това минаваше. Ариел знаеше колко много я обича цар Тритон и никога не злоупотребяваше с това. После ѝ стана малко мъчно, защото баща ѝ не я разбираше; след това – защото бе изчела всички книжки и накрая, защото беше различна.

Тя плесна с опашка и се приближи до потъналия кораб. Светът на хората я плашеше, но и я привличаше неудържимо. Ариел погледна през люка. На масата в каютата стоеше тетрадка с кожена подвързия. Някой беше рисувал в нея. Малката русалка я взе в ръцете си и сърцето ѝ започна да бие силно. От листа я гледаше малка русалка с нейната червена коса, с нейните игриви очи, дори с цветето, което тя носеше в косите си. Тя зачете: „...принцесата от моите сънища...“

– Някой ме е сънувал? Дали не е принцът, когото аз всяка нощ сънувам?

Ръцете на Ариел трепереха. Малката русалка прегърна кожената тетрадка и заплака.

– Да, аз пея, танцувам, лудувам, мечтая за същите неща, за които пишеш. Ти ме познаваш по-добре от всички жители на подводното царство!

Ариел изплува на повърхността и погледна към звездите.

Някъде от дълбините се чу гневният глас на цар Тритон:

– Ариел, къде си?

Малката русалка бързо скри дневника:

– Пазѝ моите тайни! – усмихна се тя.

АВТОР: ХРИСТИАНА ГЕОРГИЕВА

В малко градче, много, много далеч оттук, живеело богато семейство. То се състояло от майка, баща и 13-годишната Еми. Родителите на Еми я държали много изкъсо. За тях най-важното било тя да бъде отличничка.

На четиринайсетия рожден ден на момичето дошла и по-голямата сестра на майката. Въпреки че денят бил специален за Еми, тя била тъжна. Стояла сама в стаята си, когато леля ѝ Ваня влязла при нея. В ръцете си държала доста небрежно опакован подарък.

– Лельо! – извикала Еми и скочила от леглото си.

– И аз се радвам да те видя – казала лелята. – Честит рожден ден!

След като изрекла пожеланията си, лелята подала подаръка на Еми. Момичето махнало опаковката и видяло най-обикновено тефтерче, което дори не отворило. През остатъка от деня Еми получила много интересни подаръци.

Вечерта Еми взела подарения от леля ѝ тефтер и го отворила. Неочаквано се озовала на място, покрито с гъста мъгла. Не виждала нищо наоколо. Еми се изплашила и побягнала. Бягала, бягала и се спряла до едно голо дърво. От дървото скочили три подобни на вещици същества. Момичето се уплашило и попитало:

– Кои сте вие, какви сте? Всъщност по-важното е къде се намирам?

– Едно по едно! Ние сме шаманите на блатото – отговорил първият шаман.

– Леля ти ни предупреди за идването ти – продължил с обясненията вторият.

– Как така? Леля е идвала тук? – учудила се Еми.

– Не само е идвала! Това място съществува благодарение на нейните детски мечти. В тефтерчето, което ти подари, има послание за теб – включил се в разговора и третият шаман.

Момичето отгърнало първата страница от тефтера и започнало да чете: „Скъпа Еми, обичам те много и затова ти разказвам за тайния свят! Всичко, което напишеш в тефтера, ще се превърне в истина.“

Когато прочело съобщението от леля си, шаманите и мъглата се изпарили. Тогава момичето взело писалката и написало няколко думи за поляна, изпълнена с дървета и цветя. Изведнъж всичко, което Еми написала, станало реалност. След няколко часа покритата с мъгла поляна се превърнала в идеалното място за почивка!

Минал-не минал един час, в който Еми се разхождала и изпълвала магичния свят с цветове. Минути след това момичето затворило тефтера от леля си и се върнало в обикновения свят. Еми забелязала, че слънцето започва да изгрява. Първоначално се учудила, а след това вдигнала телефона и отворила часовника. Часът бил шест и половина сутринта! Тогава момичето разбрало, че е прекарало цялата нощ в другия свят.

Дошло и лятото. Родителите на Еми я изпратили на село, при нейната баба. През първите няколко дни момичето дори не изваждало тефтера от раницата си. Една вечер Еми и баба ѝ седнали на вечеря. Момичето набързо се нахранило и отишло в стаята си. Извадило магичното тефтерче и тъкмо да го отвори, когато влязла баба ѝ.

– Леля ти значи ти е казала за вълшебния свят! – рекла възрастната жена.

– И ти ли знаеш, бабо? – попитала Еми.

– Първо тефтерът беше мой – заразказвала бабата. – Когато бях на твоите години, помогнах на една стара жена, а тя се оказа вълшебница и за да ми се отблагодари, ми даде тефтерчето.

– Значи няма да кажеш на мама и татко? – попитало момичето.

– Разбира се, че няма – отвърнала бабата и излязла от стаята.

И така тайната си останала тайна, а години след това Еми дала на своето дете магическия тефтер. Какви ли приключения очакват хлапето, ще разберете друг път!

АВТОР: МАРИЯ КАБАДЖОВА

Има различни приказки. Приказки за невероятни вълшебства и за обикновени изпитания. Предания за нечувани геройства и за недостойни постъпки. Разкази за добро и за зло. Истории за принцове и принцеси. Тази приказка обаче е нещо повече от всичко това. Тя е от онези истории, които могат да те научат на нещо важно за живота и от които сам можеш да си извадиш поука.

Имало едно време момченце на име Емо. То живеело в къщичка в гората заедно с майка си, баща си и по-малката си сестра Ани. Момиченцето много обичало брат си и винаги го търсила, за да я защити от въображаеми чудовища, зли вещици и опасни вълци. Всеки път, когато Ани викала „Бате, спаси ме!", Емо се втурвал смело, изваждал пластмасовата си сабя, размахвал ръце и безстрашно убивал чудовището.

Така минавал ден след ден и никой дори не подозирал, че Емо също се страхува. Той не се боял от чудовища, а от това Ани да разбере, че не е толкова смел, колкото изглежда. Притеснявал се, че не знае и не може толкова, колкото му се иска. Но най-много се плашел от мисълта, че страхът ще го победи.

Един ден родителите на Емо и Ани трябвало да отидат по работа в града. Оставили децата да играят на двора и им заръчали да са внимателни, да се грижат един за друг, да не говорят с непознати. По обяд двамата се прибрали вкъщи и тогава Емо видял, че нещо се движи под завивката на дивана. Нещото мърдало и издавало страшни звуци. Щом ги чула, Ани веднага скочила в ръцете на брат си и извикала:

– Бате, спаси ме! Вълкът е на дивана! Ще ме изяде!

Емо погледнал изплашеното лице на Ани, но самият той бил още по-уплашен. Сърцето му биело лудо, въздухът не му стигал, дланите му се изпотили, а от устата му не излизала и дума. Страхът го сковал, но той продължавал да чува гласа на сестра си. Тя го гледала с големите си очи и те ставали още по-притеснени, когато виждали страха в неговите.

– Бате, страх ли те е? – попитала Ани

В този момент Емо събрал всичките си сили и отвърнал:

– Да, но ти не се бой! Страх ме е, защото не знам какво има под завивките. Сега ще проверя и ще го победя!

Щом Емо изрекъл тези думи, като с вълшебство страхът му спихнал като спукан балон. Той набрал смелост и тръгнал към дивана, но след две крачки усетил топлата ръка на сестра си, която здраво стискала неговата.

– Не ходи сам, бате! Нека сме заедно! Така сме по-смели! – казала Ани и тръгнала с батко си. Когато стигнали, Емо я погледнал и казал:

– Броим до 3 и вдигаме завивката! Татко казва, че когато най-много те е страх, трябва да броиш и да го направиш.

Едно, две, три и двамата махнали покривалото, а отдолу се показала сладката муцунка на едно малко таралежче. То ги гледало с изплашени очи и не мърдало от страх. Тогава Емо седнал до него и тихо казал:

– Не се бой, дребосъче! И мен ме беше страх, но разбрах, че е невъзможно да си смел, без да те е страх. Само този, който изпитва страх, може да се пребори с него и да прояви смелост! Остани с нас! Ние няма да те нараним и ще ти бъдем приятели!

АВТОР: ЕЛИ ПАВЛОВА

Дълбоко – на дъното на морето, под един огромен камък, живеели две малки рибки. Едната се казвала Пепи, а другата Роси. Къщата им изглеждала прекрасно, цялата покрита с разноцветни корали и красиви водорасли. На рибките все им се струвало, че морският им дом не е достатъчно хубав и морето не е достатъчно весело и добро място за живот. Пък и точно това море да ти е дом, не е много приятно.

Един ден те решили да си потърсят нов дом. Тръгнали на дълго пътешествие, за да намерят изход от морето, където ги очаква по-красиво и весело място за живеене.

По пътя си Пепи и Роси срещали много морски обитатели. Те все ги разпитвали, дали им харесва животът в морето. Канили ги да тръгнат с тях и да си потърсят друго място за живот. Никой не искал да ги придружи в тяхното търсене.

Веселите делфини повозили малките рибки на гърба си. Красивите морски миди и рапани ги поканили да им гостуват в къщичките си. Морските звезди непрекъснато им се усмихвали, а с морските кончета Пепи и Роси дълго играли на криеница. Медузите научили рибките на един нов танц. Големият кит бил толкова голям, че дори не забелязал как рибките са го яхнали, като конче.

По време на дългото си пътуване Пепи и Роси за запознали с много нови морски животни, намерли много нови приятели. Морските вълни непрекъснато се грижили за двете рибки и нежно ги милвали по шарените гръбчета. Изведнъж животът в морето станал весел и щастлив, и нямало по-красиво място на света за живеене за двете малки пътешественици. Оказало се, че точно това море да ти е дом, е много приятно

Рибките Пепи и Роси станали весели и безгрижни, а най-щастливо от всички било морето, което с радост се грижи за своите обитатели и до днес.

АВТОР: ГЕРГАНА ЖЕКОВА

– Мамо, само пет минутки още! – казвам на мама, но тя никога не ме слуша.

Ставам от сън. Рошльо пак спи.

– Рошльо, ставай! – казвам му, докато леко го побутвам. – Мама каза да...

– Чух! – прекъсна ме ядосано брат ми. – Колко пъти казах да не ме наричаш така!

– Добре, мистър Превъзходство! Хайде, мама ни е приготвила закуска.

Слизам долу. Мама е по-прекрасна отвсякога! Козината ѝ блести от километри. Ушите ѝ са позлатени.

– Яжте по-бързо, че да има повече забавления и игри! – ни подканва тя.

– Добре, мамо – отговаряме в един глас.

Преди игрите и забавленията мама винаги ни къпе с език. На мен и на „мистър Превъзходство“ много ни харесва!

Също преди да играем, мама отива да ловува храна, за да ядем за обяд. Докато е на лов, тя ни крие в храсталаците. На Рошльо не му харесва, защото щяла да му се развали козината...

Е, дойде времето за игри! Първо правим нашата загрявка – острим си ноктите, разтягаме се... Обичайните неща.

– Ъххх! Точно на калта ли трябваше? – оплака се брат ми.

– Рошльо, не бъди такъв женчо!

Рошльо се нацупи. Мама не му обърна внимание.

Играхме на много игри. Стана време за обяд. Мммм, колко вкусно беше! Природно KFC! Да си оближеш пръстите!

Мама ни научи да ловуваме. Ах, каква забава беше! После обядвахме. Бяхме много изморени.

Вечерта почувствахме малко страх. Страхувахме се от хищниците. Страхувахме се от враговете на мама. Тя усети страха ни и ни прегърна. Почувствахме се по-сигурни.

Бе един невероятен ден! С какво ли ще ни изненада утре?

АВТОР: ГАБРИЕЛА ТОНЧЕВА

Имало едно време едно малко момиченце на име Роси. От всичко на света, Роси обичала най – много своето семейство. И умеела да се радва на малките неща. Като станала на седем, родителите й и подарили кученце. Момиченцето кръстила животинчето Бонбон. Това малко същество се превърнало в неин най – добър приятел.

Дошла пролетта – любимият сезон на Роси. Цялото семейство отишло на гости на баба Бонка и дядо Димитър. По пътя Роси се наслаждавала на природните картини, които виждала. Даже пътят им пресякъл красив елен. Това било толкова вълшебен момент. Щом пристигнали на село малкото момиче се хвърлило на врата на баба си и дядо си. Много се била затъжила за тях, отдавна не ги беше виждала. А двамата старци се разплакали при вида на любимото си внуче.

Семейството се събрало около трапезата и се радвали един на друг. А Бонбон бягал наоколо. Роси тичала с него из цветната градина на баба си. Любувала се на всичко, което старите хора създали. Така се минали почивните дни. Роси и родителите й се прибрали в града. Не се минало много и баба Бонка се обадила у дома им разтревожена, за да им каже, че градушка унищожила красивата й градинка. Майка й се опитала да успокои възрастната жена, но тъгата на бабата не минала. Цяла нощ разказа на баба Бонка за градушката и градината звучал в главата на Роси. На другият ден тя разказала всичко в училище. Приятелите на Роси решили да помогнат. Едва дочакали почивните дни и заедно със своите родители тръгнали за селото начело с Роси. Щом пристигнали те мигом се впуснали да помагат. Засяли нови цветя, прекопали лехите, изчистили вадите. Всичко заблестяло. Нямало спомен за градушката от предната седмица. А баба Бонка и дядо Димитър ги нагостили с вкусна баница. Така с общи усилия Роси върнала красивата градинка и слънчевите усмивки на своите любими възрастни хора.

За награда цяло лято приятелите на Роси били гости в къщата на баба Бонка и дядо Димитър. Хапвали от вкусните плодове и зеленчуци отгледани от златните ръце в златната градина.

АВТОР: КАТАЛИНА СЛАВЧЕВА

Живял едно време един мъж, който бил рибар. Той имал куче . Но за жалост ,то било единственият му близък. Освен това бил беден. Но мъжът бил щастлив, въпреки всичко.

Веднъж докато ловял риба, нещо заблещукало. Това била вещица преобразена като фея.

-Коя си ти?- попитал рибарят.

-Аз съм Фея и ще сбъдна две твои желания!-излъгала го вещицата.

-Наистина?

-Дааа!

-Тогава, искам да съм богат! - но рибарят не се замислял за здравето и късмета в улова и живота, който имал. Мислел само за желанията.

И така, радостен с още едно желание в джоба си, се прибрал вкъщи и какво да види? Кучето лежало на пода болно във вече богатия им дом. Едва дишало. Тогава уж феята се появила и казала:

-Ха-ха-ха вие сте поредната ми жертва, аз съм вещица и аз ви направих богати, но без здраве!

Тогава мъжът се сетил колко хубаво си прекарвал, когато всичко било постарому. Как се разхождали заедно с кучето му, плували в реката , ловели риба и се забавлявали.

В този момент се появила истинската фея и прогонила вещицата.

-Искаш ли да ти изпълня последното желание Рибарю? – казала истинската фея.

-Да! Искам пак всичко да бъде постарому.

Тогава кучето оздравяло и голямата къща пак се превърнала в малка колиба.

И така мъжът и кучето му пак заживели дружно и щастливо.

АВТОР: МАКСИМ ПЕТКОВ

Имало едно време едно кралство, в което живеела принцеса Лили. Тя била много мила и човеколюбива. Най-добрите й приятелки били обикновени момичета от селото, които обичали да тичат и играят в близката гора. Така, един ден те ненадейно се озовали до една странна къщурка, откъдето дочули гневния глас на зла вещица:

- Когато най-прекрасната принцеса отпие от моята отвара, тя ще се превърне в най-прекрасната жаба на света!

Злите планове на вещицата стъписали момичетата. Те хукнали към двореца, за да спасят любимата си принцеса. Лили не можела да повярва на ушите си, но знаела, че трябва да бяга, за да се спаси от проклятието на вещицата. Тя взела една чанта с храна и вода и тръгнала без посока. Неочаквано се озовала в гъста гора, където видяла една светеща точка във въздуха. Лили била много любопитна и започнала да тича след точката с все сили. Точицата завела Лили до една заешка дупка. Принцесата скочила вътре и пред нея се отворила голяма пътека с множество блестящи точки. Изведнъж най-голямата точка дошла близо до нея и с мек глас я попитала:

- Какво те води насам, красиво момиче?

Лили се стреснала, а после погледнала точката от малко по-близо. Разбрала, че това не са летящи точки, а феи. Принцесата споделила с добрите феи историята си и разказала как и защо се е озовала на това място. Феите се събрали около нея и Лили за миг почувствала, че не е сама, че светлината им ще й покаже верния път. Но в същото време Лили си давала сметка, че добрите феи са прекалено нежни, за да се справят с вещицата. Със силна загриженост тя се обърнала към тях.

- Вие сте прекрасни, но толкова нежни и крехки! Ако заради мен попаднете на злата вещица, тя ще ви унищожи! Никой не може да устои на нейните отвари и невидими сили. Ще се махна оттук час по -скоро, за да не сте застрашени!

Лили тръгнала уверено към колибката на вещицата, решена да се справи с нея. Това не било добра идея, защото вещицата приготвила най-силната магическа отвара и с цялата си мощ се развилняла при вида на принцесата. Лили събрала цялата си смелост, но много скоро се озовала пред една голяма стена. Нямало накъде повече да бяга! В този момент феите полетели по-бързо от вятъра, дръпнали Лили за блузата й и тя полетяла заедно с тях.

Всяка една от хилядите феички пускала магически прах в различни посоки и вещицата не знаела накъде да тръгне. Почувствала се толкова объркана, замаяна и безсилна. През това време Лили грабнала отварата и я изляла върху вещицата. За миг вещицата се превърнала в жаба. Лили изпратила феите в техния дом, хвърлила вещицата-жаба в езерото и се прибрала в двореца.

Разказала на всички, че именно феите, нейните нови приятели, са я спасили от злата вещица, защото били сплотени и отдадени в желанието си да помогнат.

В знак на благодарност Принцеса Лили направила голямо тържество на приятелството, на което поканила всички свои стари и нови приятели. Дълбоко в сърцето си чувствала, че единственият начин да имаш приятели, е ти самият да бъдеш приятел!

МОЯТА ПРИКАЗКА

НАДЕЖДА - МЕЛИСА МЕХМЕД	1
НАЧАЛОТО НА МОЯТА ПРИКАЗКА ТРАЯНА КАЛОЯНОВА	5
НОВАТА КНИГА НА АРИЕЛ - АНДРЕА-ЛОРА ДЕНЕВА	10
МАГИЧНОТО ТЕФТЕРЧЕ - ХРИСТИАНА ГЕОРГИЕВА	14
ВЪЛШЕБСТВОТО НА ТАРАЛЕЖА- МАРИЯ КАБАДЖОВА	18
МОРСКО ПЪТЕШЕСТВИЕ - ЕЛИ ПАВЛОВА	22

НИЕ, РИСОВЕТЕ - ГЕРГАНА ЖЕКОВА	24
ЗЛАТНАТА ГРАДИНА НА БАБА И ДЯДО - ГАБРИЕЛА ТОНЧЕВА	27
РИБАРЯТ И КУЧЕТО - КАТАЛИНА СЛАВЧЕВА	30
ЛИЛИ И ЗЛАТА ВЕЩИЦА - МАКСИМ ПЕТКОВ	32

МОЯТА ПРИКАЗКА

Първият приказен конкурс на онлайн магазин igra4kite.com проведен съвместно с пространство за детско писмено творчество "Разкажи ми приказка" събра близо 60 авторски произведения на деца от цяла България! Това е наистина невероятно и също толкова прекрасно! Всички истории ни развълнуваха и ни пренесоха в други световемагични, мистични, интригуващи, забавни и най-вече изпълнени с много мисли и усещане за добро, обич и състрадание. Затова решихме да създадем поредица от няколко електронни книжки, в които да включим всички произведения, участвали в конкурса! Дано Ви хареса! Благодарим Ви и Ви чакаме отново, за да ни разказвате приказки!

igra4kite.com